

EXCELLENTISSIMO VIRO
CAIETANO
ANTINORIO
EQUITI STEPHANIANO
PATRICIO FLORENTINO
FRANCISCI L.
ROMANORUM IMPERATORIS
PII AUGUSTI FELICIS
IN ETRURIAE REGIMINE A SANCTIORIBUS CONSILIIS
ET IN RE BELLICA A SECRETIS
SE SUASQUE E THEOLOGIA DEPROMPTAS THESES
F. CANDIDUS ATTILIUS AB EMPOLI
MINORITA
D. D. D.

FLORENTIAE. MDCCLIII.
APUD PETRUM CAIETANUM VIVIANUM.

PRAESIDUM PERMISSU.

DE LEGIBUS.

I.

Ntiquam legem Deum, Patrem Domini nostri Iesu Christi Auctorem habere; ab eoque conditam esse, contra Faustum Manichaeum, & legis ac Prophetarum Adversarium defendimus.

II.

Illum, qui in Monte Sina Moyfi apparuit; eique legem dedit Populo promulgandam, non Deum ipsum, sed Angelum eius administrum fuisse, multis argumentis comprobamus.

III.

Veteris testamenti legem unis Iudaeis datam fuisse, vel ex illo Psal. 75. *Notus in Iudaea Deus, in Israël nomen eius; & ex alio Psal. 147. Non fecit taliter omni nationi, & iudicia sua non manifestavit eis,* facile evinci posse arbitramur.

IV.

Contra Spencerum legem per Moysen iudaico Populo promulgatam ad Aegyptiorum legum imitationem, ac si-

A 2

mili-

militudinem expressam non fuisse, & coelestium scripturarum auctoritate, & theologicis argumentis luculentissime demonstramus.

V.

Circumcisionem, & cum ipsa Mosaicam legem, abrogatam fuisse contra Ebionitas legem hanc Christiana cum professione coniungentes ex Prophetarum, atque Apostolorum textuum adtenta reflexione, clarè, nitidè, uberrimè evincimus.

VI.

Quam quidem abrogationem ante Salvatoris mortem non evenisse, sed in ea tantum causaliter, ut aiunt; completè verò, ut dicunt, & formaliter, in sacra Pentecostes die Ierosolymis, & successu temporis aliis in locis pro virili merito contendimus.

VII.

Haud certè quidem nos latet quale, quantumque acre fuerit Augustinum inter, & Hieronymum certamen, antequam ipso tempore, quo mosaica lex mortua erat, mortifera quoque extiterit: Hieronymum nos maximè suspicimus, Augustini tamen sententiam defendere veritate compellimur.

VIII.

Apostolos sincero animo Mosaicam servasse legem; Paulum non ex condicto, sed verè Cepham, hoc est Apostolorum principem Petrum obiurgasse, tot, tantaque argumenta demonstrant, ut Virum theologum aliter sentire nequaquam permittant.

IX.

Ingenti olim miraculorum multitudine israeliticum Populum a Deo insignitum fuisse pervulgata res est. Quare id tantum adversus spinosam, & Ioannem Clericum, contendimus, nempe Iudaeorum transitum, ut in divinis legitur litteris, nec maris refluxui, nec naturali alteri causae esse adscribendum.

X. Mi-

X.

Miraculi nomine, quod ad nos adinet, id intelligimus, intelligendumque esse putamus, quod naturalium causarum viribus inspectis, easdem excedere deprehenditur, compertumque est.

DE INTUITIVA DEI VISIONE.

XI.

Intuitivam Dei visionem, quam possibilem esse propugnamus, quamque sibi, ac iustis omnibus fore concedendam non obscurè significat Apostolus; nullatenus oculis corporeis concedi posse, sentimus.

XII.

Inter A catholicos non pauci oculis mentis, & Beatis in Patria intuitivam hanc Dei visionem adimere non verentur: nos ex adverso sua in essentia Deum a Beatis conspici statuimus praesertim ex illo Ioannis: *Similes ei erimus, quia videbimus sicuti est.*

XIII.

Et si non desint praeclari Theologi, qui Augustino & Thoma Angelico praeceptore innixi, Mosem, & Paulum oculis mentis in via Deum ipsum conspexisse diu dicent: nos tamen oppositum tuemur, hominesque in hac vita degentes Deum nunquam vidisse defendimus.

XIV.

Hac beatifica visione statim post mortem donantur animae illae, quibus nil luendum superest, sed plene purgatae sunt cum ex hac vita decesserunt. Eae verò, quibus aliquid poenae solvendum restat, in Purgatorium locum, quem existere catholicè profitemur, ad tempus relegantur.

X V. Pue-

XV.

Pueros, qui sine Baptismo priusquam ad rationis usum pervenerint, moriuntur non solum beatifica hac visione privandos, sed sensus poenis insuper addicendos intrepidè praedicamus.

XVI.

In Inferno, hoc est in reproborum loco, nulla est redemptio idest nec redemptio a culpa, neque redemptio a poena: quare commentitiam prorsus credimus historiam de liberatione Traiani a poenis Inferni Divi Gregorii precibus, ut fingitur, impetrata.

XVII.

Visionem, qua Deum ipsum intuentes, beati in patria efficiuntur, quamque Mosi, & Paulo in via concessere nonnulli, naturae viribus haud sanè acceptam referimus; Isaias enim inquit, *oculus non vidit, Deus absque te, quae praeparasti diligentibus te*: quare merito Beguardi, & Beguinae damnati sunt.

XVIII.

Quid proinde de necessitate luminis gloriae sentiendum sit, liquido constat ex Clementina: *Ad nostrum de Haereticis*. Ea propter adversus Haereticos necessitatem supernaturalis auxilii propugnamus, reliqua ad investigandam luminis gloriae naturam, & multa & perobscura a nostra disputatione ablegantes.

XIX.

Si Dei comprehensio eam cognitionem delineat, quae omni ex parte obiectum, eiusque cognitionem exhauriat; Beatorum mens tametsi lumine gloriae perfusa Divinam tamen substantiam comprehendere nusquam potest: *Deus enim dicitur incomprehensibilis cogitatu*.

XX.

Hominum merita esse inaequalia, ut certum, inconcussumque damus. Illud unum Ioviniano, & Luthero obtrudimus, quod temere beatitudinis inaequalitatem inficias ierint; cum tamen apertissimè colligatur ex Sancto Ioanne illud Christi Domini referente: *in domo Patris mei mansiones multae sunt*.

DE

DE MATRIMONIO.

XXI.

Nuptias licitas esse, imo cum bonas, tum sanctas contra Marcionem, Encratitas, Manichaeos, aliasque pestes, plurimis, & locupletissimis omnis generis argumentis demonstrari contendimus.

XXII.

Quemadmodum primis Nuptiis caelibem vitam; sic secundis vidualem praeferimus castitatem; Nuptias tamen a prioris coniugis morte iterare, & licitum esse, & omni culpa carere catholice contendimus: proinde Montanistas, & Novatianos, qui inter alia secundas Nuptias, ut illicitas damnabant, iure meritoque execramur.

XXIII.

Haud inficiantur equidem nostri temporis Haeretici matrimonium licitum esse, & a Deo vero institutum: negant tamen esse proprii nominis Sacramentum. Facile ex Scripturis, Patribus, & ratione temerarius hic error refellitur.

XXIV.

De ministro Sacramenti Matrimonii neutiquam conveniunt Theologi; Veteres, multique ex Recentioribus existimant Contrahentes huius Sacramenti esse Ministros; contra vero alii cum Melchiore Cano ab Sacerdote hoc Sacramentum administrari propugnant. Priori nos sententiae adhaerendum putamus.

XXV.

Polygamiam, qua pluribus simul uxoribus vir unus nuberet, naturali iuri adversari, & nuptialis contractus fini planè repugnare, cum ex multis aliis, cum vel ex ipsa Gentilium sententia naturali in lumine fundata, non paucis argumentis comprobamus.

XXVI. Non

Matrimonii vinculum per libellum repudii olim non solvebatur; nec fas erat Judaeis alia cum uxore contrahere: at enim hoc eis Moses indulgit propter cordis duritiam, ne scilicet exosas mulieres intestino odio prosequentes, eas tandem aliquando morte afficerent.

XXVII.

Quovis tempore Ecclesiam Christi detestatam fuisse clandestina Coniugia; etsi quamdiu ea toleravit vera fuerint, ac rata Matrimonia, constat ex Tridentino: at vero post huiusmodi Concilium non illicita solum, verum etiam irrita ac nulla habenda fore, eiusdem Concilii Patres iustis de causis decrevisse compertum habemus.

XXVIII.

Quamvis communiter loquendo peccent ii filii, qui Matrimonium contrahunt invititis & reluctantibus Parentibus; non requiri tamen eorumdem Parentum assensum, ut filiorum contractus Matrimonialis ratus sit, ac legitimus, parati sumus ostendere.

XXIX.

Ne adulterii quidem causa coniugii, quod ratum est, & consummatum, abrumpi posse vinculum clara Scripturae testimonia, concors Patrum auctoritas, ac multiplex denique ratio demonstrat.

XXX.

Tandem fas est, & aliquando quoque expedit, ut permanente coniugii foedere, viri ac mulieres quoad thorum separentur, dummodo iustae intersint huius separationis causae, idque fiat Ecclesiastici Iudicis auctoritate.

Publicè disputabuntur Florentiae in Templo OMNIUM SANCTORUM ab F. Candido Attilio ab Empoli, adfistente F. MICHAELE ANGELO Minorita Florentino in eodem Lyceo Sacrae Theologiae Lectore Generali, An. Dom. 1753. Men. Jul. Die